

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: J. N., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Korčákem
sídlem Milady Horákové 101, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2021, č. j. 4964/2020-160-SPR/3,
takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 7. 2021, č. j. 4964/2020-160-SPR/3, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 1. 10. 2020, č.j. MHMP 1493814/2020/Voj, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Michala Korčáka, advokáta se sídlem Milady Horákové 101, 160 00 Praha.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného **ze dne 27. 7. 2021, č. j. 4964/2020-160-SPR/3** (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) z části změněno a ve zbytku podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 1. 10. 2020, č. j. MHMP 1493814/2020/Voj (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným tím, že jako řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení, byť z nedbalosti, nedbal potřebné opatrnosti a ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a zavinil tak dopravní nehodu. Žalobce dne 14. 10. 2019 v 15.05 hodin řídil v Praze po ulici Thomayerova motorové vozidlo tovární značky Mercedes-Benz Sprinter, registrační značky X, se zapnutým světelným a zvukovým výstražným znaméním a při jízdě ve směru od ulice Zálesí směrem k ulici Michelská nedbal potřebné opatrnosti a ohrozil tak bezpečnost provozu na pozemní komunikaci a zavinil dopravní nehodu. Při vyjíždění od okraje pozemní komunikace totiž ohrozil A. R., nar. X (dále jen „**pan A. R.**“), který ve stejném směru řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Rapid, registrační značky X, a za ním, na vlastním jízdním kole tovární značky Merida Onetwenty, jedoucího MUDr. P. V., nar. X (dále jen „**pan P. V.**“), neboť v důsledku náhlého snížení rychlosti jízdy vozidla řízeného panem A. R. došlo k nárazu přední části jízdního kola řízeného panem P. V. do zadní části vozidla řízeného panem A. R. Tím žalobce porušil povinnosti závazně uložené v ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.
3. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně nepřiznal panu A. R. nárok na náhradu škody, neboť výše škody (ani její část) nebyla spolehlivě zjištěna a poškozeného tak s jeho nárokem odkázal na soud nebo jiný orgán veřejné moci.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil znění výroku II. prvostupňového rozhodnutí tak, že osobu poškozeného změnil na pana R. R., nar. X (dále jen „**pan R. R.**“), a změnil rovněž datum, kdy bylo správnímu orgánu doručeno uplatnění nároku na náhradu škody, na 6. 2. 2020. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba a její podstatný obsah

5. Žalobce v podané žalobě předně shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí a dále tvrdil, že napadeným rozhodnutím, a taktéž v řízení předcházejícím jeho vydání, byl zkrácen na svých právech.
6. Následně žalobce namítl, že žalovaný i správní orgán prvního stupně porušili povinnost vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu, tedy zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v této souvislosti odkázal rovněž na ustanovení § 50 odst. 3 a 4

správním řádu. K tomu sdělil, že navrhoval doplnit dokazování o výsledcích pana J., spolujezdce z jím řízeného vozidla, a také o výsledcích pana P. V. Tento jeho návrh byl však správním orgánem prvního stupně zamítnut pro nadbytečnost provedení těchto důkazů, neboť pan P. V. byl vyslechnut v jiném řízení, při němž se k dopravní nehodě vyjádřil v pozici obviněného, a spolujezdec neměl výhled za vůz, protože by jeho výsledkem nemohl být objasněn nehodový děj.

7. S uvedeným postupem žalobce vyjádřil nesouhlas, když využití informací z jiných řízení má podle něj své limity, a tedy správní orgán nemůže bez dalšího odmítnout provést důkaz svědeckou výpovědí s ohledem na to, co osoba vypověděla v jiném správním řízení, nadto v postavení obviněného z přestupku. Na základě výpovědi pana P. V. v jiném řízení tak správní orgán prvního stupně nemohl dostatečně posoudit, zda bude provedení výsledku pana P. V. nadbytečné či nikoliv. Přitom žalobce poukázal i na to, že pan P. V. v rámci své výpovědi v pozici obviněného o způsobu jízdy sanitního vozu nic neuváděl. Stejně tak podotkl, že obviněný z přestupku má právo být svědecké výpovědi přítomen a klást svědkovi otázky.
8. Dále žalobce konstatoval, že ze strany žalovaného došlo ke zpochybnění věrohodnosti jím předloženého listinného důkazu v podobě sestavy poloh sanitního vozidla. K tomu uvedl, že je na správním orgánu, aby i bez návrhu shromažďoval důkazy, na jejichž základě bude rozhodnuto. Nic tak žalovanému nebránilo, aby si výpis z GPS vyžádal u provozovatele sanitního vozidla sám a provedl jej jako důkaz. Stejně tak podle žalobce nic nebránilo žalovanému ani v tom, aby provedl výslech spolujezdce ze sanitního vozu, přičemž z jeho výpovědi by bylo možné zjistit, zda žalobce zapnul pouze výstražný světelný signál nebo i zvukový signál a zda uvedl v činnost ukazatel změny směru jízdy.
9. Oporu v provedených důkazech poté dle názoru žalobce nemá ani závěr o tom, že spolujezdec ze sanitního vozu nemohl vidět za vozidlo. V tomto ohledu žalobce nejprve zmínil, že úřední záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkaz, nehledě na to, že úřední záznam v této věci byl podepsán pouze policistou. Rovněž je podle žalobce každé vozidlo vybaveno minimálně dvěma zpětnými zrcátky, přičemž jedno z nich je umístěno u dveří spolujezdce, který v něm může vidět dění za vozidlem, a není neobvyklé, že toto dění i sleduje.
10. Žalobce tedy vytkl správním orgánům, že provedly důkazy výlučně v jeho neprospěch a veškeré jeho důkazní návrhy zamítly jako nadbytečné, čímž byl zbaven jakékoliv možnosti obhajoby. V řízení podle něj nebylo prokázáno, zda pan A. R. reagoval na rozjetí sanitního vozidla nebo na aktivaci výstražného zvukového a rozhlasového zařízení. Stejně tak nebylo postaveno najisto ani to, zda se žalobce nerozjel v okamžiku, kdy pan A. R. se svým vozidlem již stál, ani v jaké vzdálenosti od vozidla byl. Výpověď pana A. R. žalobce označil za technicky nepřijatelnou a namítl, že protokol o dopravní nehodě, který byl proveden jako důkaz, nemá vypovídající hodnotu, neboť žádné z vozidel nebylo ponecháno v konečném postavení.
11. Taktéž se žalobce vyjádřil k zastavení řízení o přestupku pana P. V. V této souvislosti odkázal na znění ustanovení § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a podotkl, že řidič si v souladu s tímto ustanovením musí vytvořit takové podmínky, aby byl schopen reagovat i na náhlé zastavení před ním jedoucího vozidla. Důvody pro zastavení řízení o přestupku pana P. V. tak podle jeho názoru nebyly dány. Lze tedy

spekulovat, zda důvodem zastavení řízení nebyla skutečnost, že cyklista není ze zákona povinně pojištěn, protože jím způsobená újma není hrazena pojišťovnou.

12. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady právního zastoupení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 10. 2021 podrobně popsal předchozí průběh správního řízení a shrnul také žalobní námitky. Následně uvedl, že se k námitce týkající se neprovedení výsledku pana P. V. a spolujezdce ze sanitního vozu vyjádřil již v rámci odvolacího řízení. Za podstatné považoval, že výpověď pana P. V. nebyla k prokázání přestupku žalobce ani použita, když správní orgány obou stupňů vycházely především ze samotné výpovědi žalobce a pana A. R.
14. Podle žalovaného je podstatou věci to, že žalobce svým jednáním, při němž nerespektoval ustanovení § 41 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a související ustanovení § 25 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ohrozil pana A. R. a sekundárně rovněž pana P. V. a již tím spáchal předmětný přestupek. Přestupek by tedy žalobce spáchal, i kdyby se v tu dobu pan P. V. na místě vůbec nenacházel, nebo se dokázal srážce vyhnout. Žalobce tak přesouvá pozornost k otázce viníka dopravní nehody, která však byla pouze konečným článkem dějového řetězce.
15. Otázku, nakolik mohl pan P. V. odvrátit hrozící nebezpečí a zda se sám nedopustil porušení některého z ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, žalovaný označil za samostatnou otázku nemající vliv na posouzení předchozího porušení ustanovení § 41 odst. 1 a navazujícího ustanovení § 25 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích žalobcem. Polemika o možném spoluzavinění konečné dopravní nehody panem P. V. tak dle jeho názoru nemůže mít vliv na posouzení spáchání předmětného přestupku. Rovněž je tato okolnost dalším důvodem, proč se správním orgánům obou stupňů nejevilo potřebným provést druhý výsledek pana P. V.
16. K námitce, že si měl sám vyžádat výpis z GPS, žalovaný uvedl, že žalobce měl důkaz předložit jako „hotový“, tj. jako prokazatelnou sestavu, popř. podpořenou právě výpisem z GPS. Dále žalovaný podotkl, že se k této otázce vyjadřoval již v napadeném rozhodnutí a vyhodnotil sestavu poloh, jako by ji přijal jako důvěryhodný podklad. Přitom dospěl k závěru, že pro posouzení spáchání předmětného přestupku nebylo rozhodující, jak dlouho měl žalobce před započítím jízdy výstražné zvukové a rozhlasové zařízení aktivované, neboť měl v posuzované situaci stejné povinnosti jako řidič neužívající toto zařízení.
17. V této souvislosti žalovaný znovu odkázal na ustanovení § 41 odst. 1 a ustanovení § 25 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích a vysvětlil, že při opětovném vyjíždění od okraje pozemní komunikace měl žalobce povinnost neohrozit jiné účastníky silničního provozu i v případě použití výstražného zvukového a rozhlasového zařízení. Tím, že pan A. R. byl nucen náhle intenzivním brzděním zastavit vozidlo, žalobce uvedené povinnosti jednoznačně nedostál. Tento závěr poté podporují výpovědi žalobce a pana A. R., které shodně popisují pohyb obou řízených vozidel.

18. Dále žalovaný konstatoval, že pokud jde o žalobcem až v podané žalobě naznačovanou verzi, podle níž se rozjel v okamžiku, kdy pan A. R. se svým vozidlem již stál, vyplývá z obou výpovědí, že po započetí manévru žalobcem se vozidlo řízené panem A. R. stále pohybovalo, tedy začalo brzdit až v reakci na tento manévr.
19. Posléze žalovaný podotkl, že žalobce nechce vzít jím uvedenou komplexní argumentaci na vědomí a místo toho upírá svou pozornost na možné zavinění následné dopravní nehody panem P. V. Porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích však nebylo panu P. V. prokázáno a případně by ani nemělo vliv na předchozí porušení povinností žalobcem.
20. Žalovaný taktéž nesouhlasil s tím, že by byly provedeny pouze důkazy v žalobcův neprospěch, když byl proveden i výslech žalobce a jeho výpověď a výpověď pana A. R. byly navzájem vyhodnoceny, na základě čehož bylo možné dojít ke spolehlivému závěru o průběhu události. Rovněž žalovaný uvedl, že k nevyslechnutí pana J. se dostatečně vyjádřil správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí i on sám v napadeném rozhodnutí, na což z hlediska posouzení přínosnosti výsledku tohoto svědka zcela odkázal. V původním řízení poté žalobce podle žalovaného sdělil, že spolujezdec nemusel vidět situaci za vozidlem, ale mohl vypovědět, jak dlouho bylo výstražné zvukové a rozhlasové zařízení v činnosti, než se žalobce rozjel. Kvůli dosvědčení této skutečnosti by však výslech pana J. nebyl důvodný.
21. Následně žalovaný konstatoval, že by nebylo ani technicky možné, aby spolujezdec žalobce v pravém zpětném zrcátku viděl, zda vozidlo řízené panem A. R. zastavilo dříve, než žalobce započal svůj manévr, neboť by z něj nemohl mít výhled dozadu vlevo za sanitní vozidlo do jízdního pruhu. Není tedy jasné, co by mohla výpověď spolujezdce žalobce změnit na posouzení spáchání předmětného přestupku žalobcem.
22. Z výpovědi pana A. R. poté podle žalovaného neplyne žádná pochybnost nebo nesrovnalost, která by indikovala snahu dosáhnout uznání viny žalobce z důvodu, že u pana P. V. by nebylo možné se domáhat náhrady škody z pojištění odpovědnosti za provoz vozidla. Takový záměr nelze přisuzovat ani správnímu orgánu prvního stupně. Poškozeným je ve věci navíc pan R. R.
23. Ohledně použití protokolu o dopravní nehodě žalovaný uvedl, že když došlo v konečném řetězci událostí k dopravní nehodě, byla Policie České republiky povinna tento protokol zpracovat, přičemž skutečnost, že vozidla nebyla v době dokumentace nehody v konečných postaveních, není nijak výjimečná. Vypracovaný protokol byl pouze jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, byť ne zásadním, jelikož podstatnou otázkou ve vztahu k žalobci bylo posouzení, zda a jak se dopustil porušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, což byla otázka nepodmíněná tím, zda zároveň došlo k dopravní nehodě. Podle žalovaného tedy neexistoval důvod, aby protokol o dopravní nehodě nebyl zahrnut do provedených důkazů jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí.
24. Na základě výše uvedených skutečností tak žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobce

25. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 25. 10. 2021. V této replice uvedl, že tvrzení žalovaného ohledně výpovědi pana P. V. se nezakládá na pravdě, neboť ten v procesní pozici obviněného neuváděl nic o tom, že vozidlo řízené panem A. R. brzdilo a zastavilo, aby se vyhnulo střetu s vozidlem rychlé záchranné služby. Stejně tak pan P. V. nic takového neuvedl ani do úředního záznamu o podaném vysvětlení. Dále tento svědek nikdy nic neuváděl ani o tom, zda v okamžiku, kdy pan A. R. se svým vozidlem zastavil, bylo vozidlo rychlé záchranné služby v pohybu či stálo. Pan P. V. by tak měl být správními orgány vyslechnut a neprovedení tohoto výsledku je závažným pochybením.
26. Rovněž nebylo dle žalobce prokázáno, že při vyjíždění od okraje pozemní komunikace nerespektoval ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích a ohrozil pana A. R. Nebylo totiž postaveno najisto, zda v okamžiku, kdy vozidlo řízené panem A. R. zastavilo, bylo vozidlo řízené žalobcem v pohybu, či zda vyjelo od okraje pozemní komunikace až v době, kdy již vozidlo řízené panem A. R. stálo. Provedeným dokazováním totiž nebylo vyloučeno, že pan A. R. se rozhodl s vozidlem zastavit a umožnil tak žalobci vyjetí od okraje vozovky.
27. K argumentaci žalovaného týkající se předložení důkazu sestavy poloh sanitního vozidla žalobce odkázal na ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu a podotkl, že žalovaný v rozporu se zákonem přenáší povinnost na obviněného z přestupku. Dále uvedl, že z tohoto důkazu vyplývá, že pan A. R. nevypovídal pravdivě o tom, že vozidlo řízené žalobcem se rozjelo bezprostředně poté, co zapnulo výstražné zvukové a rozhlasové zařízení. Těmito rozpory se však žalovaný nijak nezabýval a raději zpochybňoval věrohodnost předloženého důkazu. Žalobce tedy setrval na svém návrhu.

V. Rozhodnutí bez nařízení jednání

28. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalobce výslovně ve svém podání ze dne 29. 9. 2021 uvedl, že souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, a žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

VI. Obsah správního spisu

29. Ze správního spisu zdejší soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
30. Dne 12. 12. 2019 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o přestupku ze dne 8. 12. 2019, ev. č. KRPA-16573-23/DN-2019-515, učiněné orgánem Policie České republiky. Z tohoto oznámení se poté mimo jiné podává, že dne 14. 10. 2019 v 15.05 hodin řídil pan P. V. jízdní kolo tovární značky Merida Onetwenty po ulici Thomayerova v Praze ve směru jízdy od ulice Zálesí k ulici Michelská. Poblíž sloupu veřejného osvětlení č. 412689 pan P. V. nedodržel bezpečnostní vzdálenost a přední částí jízdního kola narazil do zadní části motorového vozidla tovární značky Škoda Rapid, registrační značky X, které řídil pan A. R., jenž prudce zabrzdil, aby zabránil střetu s vozidlem rychlé záchranné služby tovární značky Mercedes-Benz Sprinter, registrační značky X, řízeného žalobcem, které vyjíždělo od pravého okraje pozemní komunikace za použití zvláštního výstražného světla modré barvy. Ke střetu vozidla řízeného

žalobcem a vozidla řízeného panem A. R. nedošlo. Škoda vznikla na vozidle řízeném panem A. R. a jiná škoda zjištěna nebyla. Zranění nebylo účastníky dopravní nehody uplatněno a jako příčina nehody nebyla zjištěna ani technická závada. Provedené dechové zkoušky měly negativní výsledek. Při ohledání jízdního kola bylo zjištěno, že toto nesplňuje technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích.

31. K tomuto oznámení o přestupku byl přiložen i spis Policie České republiky obsahující úřední záznamy o vysvětleních podaných panem L. J., nar. X, trvale bytem X (dále jen „**pan L. J.**“), panem A. R., žalobcem a panem P. V. Dále byl součástí tohoto spisu i protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 15. 10. 2019, ev. č. KRPA-16573-2/DN-2019-515, plánek dopravní nehody a fotodokumentace.
32. Na základě výše uvedeného oznámení vydal správní orgán prvního stupně poučení osoby, které byla spácháním přestupku způsobena škoda, jež doručil panu R. R. Ten na tuto písemnost reagoval přípisem, jímž uplatnil nárok na náhradu škody. Následně správní orgán prvního stupně oznámil zahájení řízení o přestupku panu P. V. a předvolal jej k ústnímu jednání, přičemž k tomuto ústnímu jednání předvolal i pana R. R. a jako svědka pana A. R.
33. Ústní jednání ve věci proběhlo dne 10. 3. 2020 a byl o něm sepsán protokol ze dne 10. 3. 2020, č. j. MHMP 268443/2020/Voj. Z tohoto protokolu se poté mimo jiné podává, že pan R. R. udělil ve věci náhrady škody plnou moc pro zastupování panu A. R. Dále se v rámci tohoto ústního jednání k předmětné události vyjádřil pan P. V., přičemž mimo jiné uvedl, že na svém jízdním kole vyjížděl z hlavní brány Fakultní Thomayerovy nemocnice, dával přednost kolem jedoucímu vozidlu a odbočil vpravo směrem ke spodní bráně. Za spodní bránou viděl stát u pravého okraje vozovky dvě vozidla záchranné služby, a to blíže k němu mělo zapnutá výstražná světla modré barvy. Když byl asi u retardéru, tak z dolní brány vyjelo vozidlo řízené panem A. R., přičemž bylo v takové vzdálenosti, že nemusel nijak prudce brzdit. Pouze se přibližoval a hlídal si toto vozidlo, které poté prudce zabrzdilo, on už zastavit nestačil a narazil do zadní části tohoto vozidla. Rovněž se z protokolu o ústním jednání podává, že byl mimo jiné konstatován protokol o nehodě v silničním provozu a rovněž výslech pana A. R. ze dne 10. 3. 2020.
34. O tomto zmíněném výsledku pana A. R. byl pořízen samostatný protokol ze dne 10. 3. 2020, č. j. MHMP 420770/2020/Voj, ze kterého se podává, že pan A. R. k věci vypověděl, že vyjížděl z objektu Fakultní Thomayerovy nemocnice bránou pro zaměstnance, přičemž vlevo od hlavní brány viděl přijíždět cyklistu, který byl v dostatečné vzdálenosti, takže se rozjel a na ulici Thomayerova zařadil druhý rychlostní stupeň. Asi 50 metrů před ním stály u pravého okraje dvě sanitky. Mohl jet rychlostí asi 25 km/h a když byl těsně za zadní sanitkou, tak se její řidič rozjel a on musel prudce zabrzdit. Poté, když stál, tak asi za dvě sekundy slyšel od zadní části vozidla ránu, pročež vystoupil a viděl pána, jak z jeho automobilu sundává jízdní kolo. Rovněž podotkl, že kdyby nezabrzdil, tak by do vozidla záchranné služby narazil.
35. Následně správní orgán prvního stupně vydal usnesení o zastavení řízení ze dne 21. 5. 2020, č. j. MHMP 737666/2020/Voj, jímž zastavil řízení o přestupku pana P. V. Posléze vydal poučení osoby, které byla spácháním přestupku způsobena škoda, jež doručil panu A. R. a oznámil v něm, že hodlá proti žalobci zahájit řízení ve věci přestupku. Pan A.

- R. na toto poučení reagoval přípisem, doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 7. 2020, jímž uplatnil nárok na náhradu škody.
36. Správní orgán prvního stupně poté oznámil zahájení řízení o přestupku žalobci a předvolal jej k ústnímu jednání. K tomuto ústnímu jednání předvolal i poškozeného, přičemž toto předvolání doručil panu A. R., a rovněž vydal poučení osoby, které byla spácháním přestupku způsobena škoda, jež doručil panu P. V. Následně dne 25. 8. 2020 se uskutečnilo ve věci ústní jednání, o němž byl sepsán protokol ze dne 25. 8. 2020, č. j. MHMP 1100700/2020/Voj. Z tohoto protokolu se mimo jiné podává, že k věci byl vyslechnut žalobce, který uvedl, že jako řidič záchranář vezl do Fakultní Thomayerovy nemocnice pacienta, kterého vyložil na místě určení a poté vyjel z horní vrátnice a pokračoval v jízdě směrem na základnu do Vršovic, když dostal do vozidla zprávu o výjezdu. Zastavil proto u pravého okraje vozovky, podíval se, kam má jet, zapnul výstražné světlo a ukazatel směru vlevo a čekal, až bude moci vyjet. Ve zpětném zrcátku viděl za sebou vozidlo, přičemž nejprve projelo vozidlo bílé barvy, a protože vozidlo řízené panem A. R. bylo v takové vzdálenosti, která se mu zdála bezpečná, vyjel od okraje vozovky. Vozidlo řízené panem A. R. zastavilo a vzápětí do něho narazil cyklista. Odstavil tedy vozidlo a šel řešit dopravní nehodu. Na dotaz, kdy poprvé viděl vozidlo řízené panem A. R., odpověděl, že ho viděl zároveň s bílým vozem, který jel rychleji.
37. Z uvedeného protokolu o ústním jednání se poté rovněž podává, že k věci vypovídal i pan A. R., který byl v protokolu označen jako poškozený, přičemž uvedl, že vyjížděl z objektu Fakultní Thomayerovy nemocnice spodní bránou a zleva viděl příjíždět cyklistu, který byl v dostatečné vzdálenosti, takže se rozjel na ulici Thomayerova. Ujel asi 20 až 30 metrů a před ním u pravého okraje stály dvě sanitky. Když byl těsně za zadní sanitkou, tak viděl řidiče, jak se dívá do zpětného zrcátka. V tom okamžiku řidič vyjel a on musel prudce zabrzdít. Když stál, tak asi za dvě až tři sekundy slyšel od zadní části vozidla ránu a ve zpětném zrcátku viděl cyklistu, který z jeho automobilu sundával jízdní kolo. Dále pan A. R. podotkl, že při dopravní nehodě byla poškozena zadní část vozidla a oprava byla předběžně vyčíslena na 47 368 Kč. Na otázky zástupkyně žalobce odpověděl, že předtím, než začal brzdit, jel rychlostí asi 25 km/h a když sanitní vozidlo započalo vyjíždět od okraje vozovky, nacházel se asi jeden metr od něj. Když se k sanitnímu vozu blížil, zaregistroval rovněž, že ten měl v činnosti výstražná světla modré barvy, stejně jako ukazatel změny směru jízdy. Zástupkyně žalobce následně navrhl doplnění dokazování, a to provedením výslechu pana P. V. a spolujezdce ze sanitního vozu pana L. J.
38. Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 14. 10. 2020 prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, k němuž doložil i písemný materiál označený jako Sestava poloh (dále jen „**sestava poloh**“), týkající se objektu 117 (RZP) a období od 14. 10. 2019 14:55:00 do 14. 10. 2019 15:10:00. Tento písemný materiál obsahoval tabulku, v níž byly k jednotlivým časům zaznamenány údaje o lokalitě, rychlosti, události a stavu objektu. V této tabulce je mimo jiné v čase 15:08:51 zaznamenána událost „Majáky zap.“, přičemž v kolonce rychlost není uveden žádný údaj. Následně v čase 15:09:11 je v kolonce rychlost uveden údaj 1 km/h. O žalobcem podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

VII. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
40. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
41. Podle ustanovení § 41 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích *není řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (dále jen "vozidlo s právem přednostní jízdy"), povinen dodržovat § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. f), g), h) a odst. 2 písm. f) a g), § 6 odst. 5 a 6, § 7 odst. 1 písm. b), § 11, § 12 odst. 1, 2, 4, 5 a 6, § 13 až 17, § 18 odst. 2, 3, 4 a 8, § 19 odst. 2 a 3, § 20, § 21 odst. 2, 3 a 4, § 22, 23, § 24 odst. 3 a 4, § 25 odst. 1, 2, 3, 4, 5, § 26 odst. 3, § 27, § 28 odst. 2, 3 a 5, § 31, § 32 odst. 6, § 35, § 36 odst. 1 a 2 a § 39 odst. 4 a 5; je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*
42. Podle ustanovení § 41 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích *musí řidiči ostatních vozidel vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidla na takovém místě, aby jim nepřekážela. Do skupiny tvořené vozidly s právem přednostní jízdy a vozidly jimi doprovázenými se řidiči ostatních vozidel nesmějí zařazovat.*
43. Podle ustanovení § 41 odst. 9 zákona o provozu na pozemních komunikacích *svítí-li zvláštní výstražné světlo modré nebo modré a červené barvy na stojícím vozidle, musí řidiči ostatních vozidel podle okolností snížit rychlost jízdy a popřípadě i zastavit vozidlo.*
44. Podle ustanovení § 25 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích *musí řidič vozidla, které zastavilo nebo stálo a opět vyjíždí od okraje pozemní komunikace nebo od chodníku, dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Řidiči autobusu hromadné dopravy osob nebo trolejbusu musí v obci řidiči ostatních vozidel umožnit vyjetí ze zastávky nebo ze zastávkového pruhu, a to snížením rychlosti jízdy, popřípadě i zastavením vozidla; řidič autobusu nebo trolejbusu přitom nesmí ohrozit zejména řidiče vozidel jedoucích stejným směrem.*
45. Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích *musí řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.*
46. Zdejší soud se předně ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně nadbytečnosti žalobcem navrhovaných výsledků pana L. J. a pana P. V., byť v případě pana P. V. z jiných důvodů. Co se týče pana L. J., jednalo se o spolujezdce žalobce, který i podle názoru soudu mohl jen stěží vidět (a hlavně ve prospěch žalobce vypovědět) něco jiného,

než sám žalobce, který uvedl v rámci svého výsledku mimo jiné to, že vozidlo pana A. R. bylo v době vyjetí vozidlem žalobce v pohybu s tím, že jelo pomaleji než bílé vozidlo, jež nechal žalobce projet, a bylo v takové vzdálenosti, kterou žalobce považoval za bezpečnou, z čehož se dají rovněž vyloučit úvahy ohledně žalobcem nastíněné možnosti, že v době vyjetí žalobce již vozidlo řízené panem A. R. stálo. Co se pak týče výsledku pana P. V., ten se jeví soudu nadbytečným, a to hlavně proto, že by bylo nepravděpodobné, že by tento pod dojmem jeho možné odpovědnosti za předmětnou nehodu uváděl jiné skutečnosti, než které již předtím uvedl v souvisejícím následně zastaveném řízení v procesním postavení obviněného. Důvod nadbytečnosti výsledku pana P. V. soud naopak nespatřuje v tom, že by jeho kolize s vozidlem pana A. R. byla mimo podstatu věci, jak uvádí žalovaný, neboť právě i za tuto kolizi byl v projednávané věci žalobce uznán vinným. Co se týče poukazu žalobce na to, že se pan P. V. nijak nevyjadřoval ke způsobu jízdy sanitního vozidla, tento byl podle názoru soudu dostatečně objasněn výsledkem samotného žalobce a pana A. R.

47. Co se týče žalobcem předložené tiskové sestavy poloh vozidla řízeného žalobcem, má soud za to, že se žalovaný dostatečně a správně vypořádal jednak s jeho věrohodností, ale i relevancí, neboť i přes užití výstražného zvukového a rozhlasového zařízení byl žalobce povinen dbát potřebné opatrnosti, jak vyplývá z ust. § 41 odst. 1 věty za středníkem zákona o provozu na pozemních komunikacích. Soud proto dává žalovanému za pravdu i v tom, že s přihlédnutím ke znění ust. § 25 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích je otázka užití výstražného zvukového a rozhlasového zařízení v projednávané věci irelevantní.
48. Zdejší soud se ovšem naproti tomu neztotožňuje s vyjádřením žalovaného ohledně okruhu žalobcem uplatněných námitek týkajících se možného zavinění dopravní nehody panem P. V., kdy podle žalovaného tyto námitky směřují mimo podstatu věci. Podstatou projednávané věci totiž není „jen“ ohrožení pana A. R., nýbrž stejně tak i způsobení dopravní nehody, tj. v tomto případě způsobení srážky jízdního kola řízeného panem P. V. s vozidlem řízeným panem A. R., kterým byl žalobcem rovněž uznán vinným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně v podstatné části aprobevaným napadeným rozhodnutím žalovaného.
49. Správní orgán prvního stupně vyšel při vyvození odpovědnosti žalobce i za zavinění dopravní nehody předně z toho, že panu P. V. nebylo v předchozím souvisejícím řízení prokázáno, že by při jízdě nedodržel dostatečnou bezpečnou vzdálenost za vozidlem řízeným panem A. R., s nímž se později střetl, protože z dokazování provedeného v tomto řízení vyplynulo, že vzdálenost mezi ním a vozidlem pana A. R. v době, kdy toto vozidlo vyjelo z brány, byla taková, že ho situace nenutila k tomu, aby musel nějak prudce brzdit, jen se k vozidlu blížil a hlídal si ho, což by za normální situace stačilo, protože by řidič vozidla po vyjetí na hlavní komunikaci normálně zrychlil a vzdálenost mezi nimi by se už dále nezmenšovala. Správní orgán prvního stupně se zde však nijak nevypořádal s dikcí ust. § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle kterého musí řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Z formulace citovaného ustanovení je přitom zřejmé, že jen výjimečně, bude-li např. nehoda způsobená náhlým a pravidly silničního provozu nedovoleným manévrem vpředu jedoucího vozidla, neměl-li vzadu jedoucí řidič důvod takového protiprávní jednání

vůbec očekávat, nemusí náraz do vpředu jedoucího vozidla bez dalšího znamenat porušení předmětného ustavení. Správní orgán prvního stupně i žalovaný se podle zdejšího soudu nedostatečně vypořádaly právě s otázkou, zda pan P. V. skutečně dodržel svoji povinnost ponechat za vozidlem řízeným panem A. R. dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Poukaz na to, že v souvisejícím řízení nebylo prokázáno, že by pan P. V. při jízdě nedodržel dostatečnou bezpečnou vzdálenost za vozidlem řízeným panem, je v tomto směru nedostatečný, když správní orgán prvního stupně v tomto řízení vycházel ve velké míře při svém rozhodování ze zásady „*in dubio pro reo*.“ Kromě toho pan P. V. uvedl, že se k vozidlu pana A. R. blížil (tj. vzdálenost mezi ním a vozidlem před sebou zkracoval) spoléhaje na to, že vozidlo pana A. R. bude zrychlovat. Za takového popisu situace se přitom zdejšímu soudu jeví obzvlášť významným, aby správní orgány řádně ve světle dikce ust. § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích odůvodnily, proč v tomto případě dospěly k závěru o tom, že zkracováním vzdálenosti za vozidlem pana A. R. s předpokladem, že toto vozidlo bude zrychlovat, dostal pan P. V. skutečně své povinnosti ponechat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem pana A. R., aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého (tj. za „normální“ situace nečekaného) zastavení vozidla, které jede před ním, a proč poté dospěly k závěru o odpovědnosti žalobce za srážku jízdního kola řízeného panem P. V. a vozidla pana A. R. Tím že tak správní orgán prvního stupně ani žalovaný neučinili, zatížili svoje rozhodnutí ve shora uvedeném směru nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

VIII. Závěr a náklady řízení

50. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí bez jednání (navíc za splnění podmínek ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.) podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, a to včetně prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž zejména podrobně a důsledně odůvodní svůj případný závěr o odpovědnosti žalobce i za dopravní nehodu v podobě srážky jízdního kola řízeného panem P. V. a vozidla pana A. R. a vypořádá se přitom se zněním ustanovení § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
52. Důvodně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zdejší soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon právní služby spočívající v podání repliky, jelikož se nejednalo o účelně provedený úkon, neboť zdejší soud žalobci podání repliky neuložil a v podané replice žalobce v zásadě pouze zopakoval žalobní tvrzení. Jelikož je zástupce žalobce

plátcem daně z přidané hodnoty zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše přiznaných nákladů řízení žalobce tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 12. 9. 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v.r.
samosoudce